

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. G.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. OAM-6/LE-LE05-LE26-PS-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 3. 2018, č. j. 17 A 20/2018 – 42,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, byl dne 8. 1. 2018 kontrolován hlídkou policie v zaparkovaném vozidle v obci Mnichovice a zároveň vyzván k prokázání své totožnosti, což neučinil. Z důvodu podezření na neoprávněný pobyt na území České republiky byl

téhož dne zajištěn. Na základě porovnání otisků prstů v identifikačním systému byl žalobce ztotožněn a následně bylo potvrzeno, že pobýval na území České republiky neoprávněně, a mařil tak výkon uloženého rozhodnutí o vyhoštění na dobu jednoho roku z října roku 2017. Z toho důvodu byl dne 9. 1. 2018 rozhodnutím Policie České republiky zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen ZZC Balková).

[2] Dne 11. 1. 2018 podal žalobce v ZZC Balková žádost o mezinárodní ochranu se zdůvodněním, že mu na Ukrajině hrozí nebezpečí kvůli jeho velkým dluhům. Bylo mu opakovaně vyhrožováno, a ačkoliv se schovává, věřitelé mají velké kontakty s orgány činnými v trestním řízení a mohou jej nechat zavřít. Z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to do 1. 5. 2018. Žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce se lze oprávněně domnívat, že požádal o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalobce dle své výpovědi pobýval na území České republiky od července 2017, přičemž jeho neoprávněný pobyt byl předmětem několika správních řízení. O udělení mezinárodní ochrany však požádal až poté, co mu bylo opětovně uloženo správní vyhoštění, a za tímto účelem byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. V minulosti právní řád České republiky vědomě porušoval, neboť zde pobýval nelegálně a nerespektoval uložené správní vyhoštění. Žalovaný zároveň vyloučil uložení některého ze zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť žalobce pobýval na území členského státu Evropské unie, konkrétně České republiky, vědomě neoprávněně a minimálně ke dni 8. 1. 2018 také v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Na území České republiky vstoupil zcela vědomě dva měsíce po realizaci vyhoštění bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Ani předchozí zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a jeho vyhoštění na Ukrajinu nemělo na jeho protiprávní jednání vliv. Žalovaný tak dospěl k závěru, že nelze předpokládat, že by žalobce respektoval povinnosti uložené mírnějším opatřením, spočívající ve zvláštním opatření, když nerespektoval ani zákaz vstupu a pobytu na území České republiky, třebaže si byl vědom hrozícího zajištění a opětovného vyhoštění. Z těchto důvodů by dle žalovaného nebylo uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu u žalobce účinné.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Námitkám žalobce, jež se vztahovaly pouze k nesprávnému a nedostatečnému posouzení možnosti uložit zvláštní opatření dle § 47 o azylu, krajský soud nepřisvědčil. Z napadeného rozhodnutí (str. 3 – 4) dospěl k závěru, že žalovaný uvedl podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení a s nemožností uložení zvláštního opatření se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal, a to i ve vztahu k individuálním okolnostem případu. Přisvědčil důvodné obavě žalovaného z nedodržování povinností žalobcem, neboť ten již opakovaně nerespektoval právní řád České republiky a porušil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie. K žalobní výtce, že žalovaný použil obdobnou argumentaci jak ve vztahu k odůvodnění zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tak k odůvodnění neúčinnosti zvláštních opatření dle § 47 téhož zákona, krajský soud uvedl, že pokud je určitá okolnost vyhodnocena jakožto důvod pro zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být

využita ve prospěch aplikace zvláštního opatření. Žalovaný tedy nepochybil, když jednotlivé okolnosti uvedl jak ve vztahu k nutnosti zajistit žalobce, tak ve vztahu k nemožnosti v daném případě využít zvláštních opatření, a přitom řádně zdůvodnil, že určitá skutečnost osvědčuje nezbytnost uložení zajištění a zároveň vylučuje aplikaci zvláštních opatření. Mírnější opatření ve smyslu citovaného ustanovení tak nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela v souladu se zákonem i žalobcem citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se také neztotožnil s namítanou nesprávnou aplikací 46a odst. 1 písm. e) a § 47 zákona o azylu žalovaným v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (dále jen „Směrnice 2013/33/EU“). Krajský soud přisvědčil, že institut zvláštního opatření je třeba vykládat eurokonformně, žalovaný při aplikaci výše uvedeného ustanovení postupoval správně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy obecně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, v níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

[5] Dle stěžovatele žalovaný nesprávně posoudil možnost uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu a krajský soud tento postup aproboval, když v napadeném rozhodnutí fakticky zopakoval vlastní hodnocení důvodnosti zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření. Důvody pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a důvody nemožnosti využít zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu byly tedy totožné, což je dle stěžovatele bez vyhodnocení klíčových okolností stěžovatelovy pobytové historie na území České republiky nepřijatelně zjednodušující a neadekvátní. Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření je primárně implementace článku 15 preambule Směrnice 2013/33/EU, který vymezuje zajištění žadatelů pouze ve výjimečných případech v souladu se zásadnou nezbytnosti a přiměřenosti. Důvody umožňující zajištění v naprosté většině nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný je proto povinen se vypořádat se všemi klíčovými prvky stěžovatelovy pobytové historie. Klíčovým důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu bylo zejména stěžovatelovo porušení zákazu vstupu na území Evropské unie. Stěžovatel tvrdí, že již není v jeho zájmu jakýmkoliv způsobem mařit řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s žalovaným nespolupracovat, neboť vzhledem k újmě, která mu hrozila během jeho krátkodobého pobytu na Ukrajině, kam se dobrovolně vrátil po svém prvním zajištění v České republice, má nepopiratelný zájem (pochopitelně legální) setrvat na území České republiky. Stěžovatel dále upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek sp. zn. 5 Azs 20/2016, který výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je

fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor s návratovou směrnicí. Stěžovatel závěrem kasační stížnosti shrnuje, že žalovaný posoudil jeho situaci nepřijatelně paušálně a se specifiky jeho pobytové historie se nedostatečně vypořádal. Motivy stěžovatele pro podání žádosti o mezinárodní ochranu se zásadně odlišují od jeho nedávného postupu po prvním zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Krajský soud, který napadené rozhodnutí žalovaného aproboval a ztotožnil se s jeho nepřesnou argumentací, proto zatížil vadou nezákonnosti i napadený rozsudek.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatele zcela důvodně zajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Uložit mírnější opatření dle § 47 téhož zákona žalovaný zvažoval, ale v průběhu řízení o zajištění bylo prokázáno, že stěžovatel si byl vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky, který byl předmětem několika správních řízení. Svou žádost tedy prokazatelně podal až v kontextu s reálně hrozícím správním vyhoštěním po jeho zajištění, ačkoliv ji měl možnost podat dříve. Volba mírnějšího opatření je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení těchto zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti na řízení ve věci mezinárodní ochrany. Jednání stěžovatele však nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení s příslušnými orgány České republiky spolupracoval a případně se podrobil následným dopadům negativního rozhodnutí o jeho azylové žádosti, a proto správní orgán aplikaci zvláštních opatření vyloučil. Žalovaný tedy popírá oprávněnost podané kasační stížnosti a s napadeným rozsudkem se proto plně ztotožňuje.

[7] Závěrem žalovaný uvedl, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno uplynutím lhůty pro zajištění, a to dne 1. 5. 2018.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Předmětem řízení v nyní projednávané věci není otázka důvodnosti stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu, ale otázka zákonnosti jeho zajištění, a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 110/2017 – 42, a ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016 – 44 či ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, dostupné, stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na www.nssoud.cz).

[10] Na úvod Nejvyšší správní soud uvádí, že usnesením ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 Azs 148/2018 – 33, řízení o kasační stížnosti stěžovatele přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Při předběžném posouzení kasační stížnosti totiž shledal, že klíčovou pro posouzení věci samé je otázka ústavnosti § 46a odst. 9 zákona o azylu. Podle znění § 46a odst. 9 zákona o azylu by fakt, že stěžovatel již není v průběhu řízení o kasační stížnosti nadále zajištěn, vedl k zastavení řízení. To senátory vedlo k podání návrhu k Ústavnímu soudu na zrušení § 169r odst. 1 písm. j) a § 172 odst. 6 zákona o pobytu

cizinců, jakož i § 46a odst. 9 a § 73 odst. 8 zákona o azylu. Zároveň byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, předložena Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) předběžná otázka, zda *„Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*“ Jelikož bylo pro řešenou otázku významné i řízení u Ústavního soudu, který dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, rozhodl tak, že § 169r odst. 1 písm. j) a § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a rovněž § 46a odst. 9 a § 73 odst. 8 zákona o azylu ruší ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, Nejvyššímu správnímu soudu nic nebránilo o kasační stížnosti meritorně rozhodnout.

[11] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[12] Jádrem kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že žalovaný rozhodl o jeho zajištění, aniž by dostatečně (bez potřebné míry individualizace k osobě a situaci stěžovatele) zdůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, což krajský soud napadeným rozsudkem aproboval. To představuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli dle písm. b) téhož ustanovení, jak se domníval stěžovatel.

[13] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný „[v] *případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění [...], nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

[14] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „[s]*e zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“

[15] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu: *„[M]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

[16] Úvodem je třeba zdůraznit, že zajištění ve smyslu zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Jedná se tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním

pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).

[17] Z výše citovaných ustanovení dále vyplývá, že podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky Směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1 zákona o azylu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.

[18] Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu Nejvyšší správní soud dále uvádí, že je namístě důsledně zohlednit pobytovou historii žadatele. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48). Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS). Zároveň je třeba dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.

[19] V případě stěžovatele žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření tím, že stěžovatel pobýval na základě svých výpovědí v České republice od července roku 2017, jeho neoprávněný pobyt byl předmětem několika správních řízení, avšak o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve poté, co mu bylo po jeho zadržení Policií České republiky správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, a byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Stěžovatel měl tudíž bezpochyby možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve, a to po dobu minimálně půl roku. Z výpovědí stěžovatele poté nevyplynula žádná azylově relevantní skutečnost, která by mu nebyla známa už před jeho zajištěním, popřípadě okolnost, jež by stěžovateli bránila v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jako důvod žádosti stěžovatel uvedl pouze nebezpečí ze strany věřitelů v zemi původu, což je ovšem skutečnost, která mu nutně musela být známa již v době příjezdu do České republiky. V tomto směru Nejvyšší správní soud připomíná článek 8 odst. 3 písm. d) Směrnice 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní

ochranu, jenž umožňuje zajistit žadatele o mezinárodní ochranu právě v případě, byl-li zajištěn v rámci řízení o navrácení ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tj. řízení o správním vyhoštění) *za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel měl již možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení.* Žalovaný rovněž poukázal na to, že stěžovatel pobýval na území České republiky dlouhodobě neoprávněně a nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU. Na území České republiky opět vstoupil přibližně dva měsíce poté, co byl z jejího území vyhoštěn. Ačkoliv žalovaný zvažoval uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, vzhledem k dosavadnímu jednání (resp. chování) stěžovatele zde existovaly oprávněné důvody se domnívat, že by povinnosti uložené mu ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu nebyly dodržovány a stěžovatel by se opětovně uchýlil k neoprávněnému pobytu, popř. skrývání před orgány veřejné moci.

[20] Nejvyšší správní soud považuje shora popsané skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření v konkrétním případě stěžovatele dostatečně účinná. Souhlasí tedy s názorem krajského soudu, že žalovaný aplikoval § 47 zákona o azylu správně. V tomto kontextu také nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že by krajský soud či dříve žalovaný rezignovali na posouzení jednotlivých (specifických) okolností daného případu, popřípadě užili nějaký „paušalizovaný“ postup hodnocení. Tomuto závěru ostatně svědčí to, že jak krajský soud, tak i žalovaný, se v odůvodnění svých rozhodnutí obsáhle zabývali veškerými pro věc podstatnými skutečnostmi, a to včetně změny „strategie“ pobytu v České republice, jak to stěžovatel sám nazval (viz bod 27 napadeného rozsudku).

[21] Ke kasační námitce, že žalovaný z velké části vyloučil uložení některého ze zvláštních opatření ze stejných důvodů, na jejichž základě shledal splněné podmínky pro zajištění stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že takové posouzení samo o sobě není nezákonné, respektoval-li žalovaný zásadu individualizace (srov. přiměřeně úvahy rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřené v bodech 36 a 37 usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS). Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhal zohlednění „všech klíčových prvků své pobytové historie“, aniž by však objasnil, který z nich měl žalovaný opomenout. Žalovaný zajištění stěžovatele a neuložení zvláštních opatření přitom zcela dostatečně odůvodnil, když na straně 3 a 4 napadeného správního rozhodnutí posuzoval všechny jím zjištěné a známé okolnosti, jež vyplynuly z dosavadního řízení a sdělení samotného stěžovatele. Nelze přitom žalovanému vytknout, že za rozhodné skutečnosti, na kterých založil svůj závěr, považoval stěžovatelovo dřívější protiprávní jednání, jakož i samotnou situaci, za níž se stěžovatel uchýlil k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Právě toto vědomé protiprávní jednání stěžovatele a jeho zjevně účelový postup ve věci se totiž ve vztahu ke zkoumané otázce jeví jako zcela zásadní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Azs 163/2018 - 29).

[22] Na základě všech těchto okolností Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému, že k zajištění stěžovatele přistoupil na základě zcela objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně

odpovídají judikaturním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření (viz již dřív uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Krajský soud nepochybil, aproboval-li napadené rozhodnutí žalovaného. Svůj závěr, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem o azylu a Směrnicí 2013/33/EU, dostatečně odůvodnil a podložil judikaturou Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[25] Žalobci byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 2. 2018, č. j. 17 A 20/2018 - 19 ustanoven zástupcem advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby spočívající ve vyhotovení návrhu ve věci samé (kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Ustanovený zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se mu přiznaná odměna zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet, který uvedl ve svém podání.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu